

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **N. N. H.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2012, č. j. 6 A 278/2011 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek ve výši 5.000 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta; poplatek bude vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou, doručenou dne 25. 8. 2011 Městskému soudu v Praze, domáhal uložení povinnosti žalovanému, vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

[2] Podáním, doručeným městskému soudu dne 2. 9. 2011, vzal žalobce žalobu zpět s tím, že žalovaný správní orgán vydal rozhodnutí, jehož se žalobce žalobou domáhal. Současně žalobce navrhl, aby městský soud uložil žalovanému správnímu orgánu povinnost nahradit žalobci náklady řízení, neboť žalobu vzal zpět pro pozdější chování žalovaného.

[3] Městský soud usnesením ze dne 30. 8. 2012, č. j. 6 A 278/2011 – 30, zastavil řízení (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Ve vztahu k výroku o zastavení řízení městský soud odkázal na § 47 písm. a) zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nějž soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

[4] Při posuzování otázky náhrady nákladů řízení městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu hodnotil, zda by žaloba bez následného odstranění nečinnosti byla důvodná. Na základě údajů ze správního spisu uzavřel, že ze strany žalovaného byly průběžně činěny úkony směřující ke zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí. Podklady byly v potřebném rozsahu shromážděny v červenci 2011 a v srpnu 2011 pak žalovaný požadované rozhodnutí vydal. I když lhůta pro vydání rozhodnutí podle správního řádu nebyla dodržena, jeví se žaloba za tohoto stavu nedůvodná, a soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Proti usnesení městského soudu podal žalobce včasnou kasační stížnost. K výroku I. namítl, že nebyl-li žalovaný podle městského soudu nečinný, podal žalobce žalobu předčasně. Městský soud tak měl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ve vztahu k výroku II. žalobce argumentoval, že žalovaný byl nečinný a délka řízení byla naprosto nepřiměřená, neboť žádost o povolení přechodného pobytu byla podána dne 29. 9. 2010 a záznam o jeho povolení byl vydán až dne 16. 8. 2011. Lhůta pro vydání rozhodnutí přitom podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, činí 60 dní. Jestliže žalovaný není povinen tuto lhůtu dodržovat, není zřejmé, z jakého důvodu zákonodárce citované ustanovení do zákona včlenil. Pokud správní orgán provádí dokazování, které není schopen zvládnout v zákonné lhůtě, má požádat svůj nadřízený orgán o prodloužení lhůty. Jestliže tak neučiní, má nést za své protiprávní jednání odpovědnost. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil alespoň výrok II. o nákladech řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že konal nezbytné úkony pro odpovědné rozhodnutí. Žalovaný rozhodl ve věci žalobce již dne 16. 8. 2011, tedy předtím, než žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. K námitkám proti procesnímu postupu soudu žalovaný nepovažoval za nutné se blíže vyjadřovat a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] V případě, že je kasační stížností napadána zákonnost usnesení o zastavení řízení, lze z povahy věci uplatnit pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. To vyplývá z ustálené rozhodovací praxe zdejšího soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49, publ. pod č. 427/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se ovšem, nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti.

[8] V tomto ohledu Nejvyšší správní soud neshledal námitku formálně brojící proti výroku o zastavení řízení přípustnou. Žalobcovo tvrzení, že závěru krajského soudu o neexistenci nečinnosti žalovaného by odpovídal výrok o odmítnutí návrhu pro předčasnost, postrádá jakoukoliv oporu v zákoně. Pokud by totiž k nečinnosti nedošlo, soud by musel žalobu zamítnout podle § 81 odst. 3 s. ř. s. Ani odmítnutí návrhu pro předčasnost ani zamítnutí žaloby nepřichází v úvahu v konkurenci se zpětvzetím žaloby, tedy při projevu vůle žalobce, že v soudním řízení nehodlá dále pokračovat. Výrok o zastavení řízení přitom vycházel ze zcela jednoznačného zpětvzetí žaloby žalobcem. Žalobce prostřednictvím kasační stížnosti fakticky neusiluje o změnu tohoto výroku, resp. dosažení jiného výroku. Žalobce totiž zpětvzetím žaloby nemohl zamýšlet nic jiného než dosáhnout právě výroku o zastavení řízení, a tudíž se napadení výroku I. jeví jako účelové (ve vztahu k možnosti napadení výroku II.). Za situace, kdy skutečným úmyslem žalobce není a z povahy věci ani nemůže být jiný výrok, jímž by městský soud právně konformně reagoval na zpětvzetí žaloby, brojí námitky proti výroku o zastavení řízení fakticky jen proti důvodům tohoto rozhodnutí, resp. s ním souvisejícímu procesnímu postupu městského soudu. Takové stížní námitky jsou však podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

[9] Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti ve zbývajících částech Nejvyšší správní soud přihlédl i k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS. V něm se rozšířený senát zabýval aplikací § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo výrok o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozlišil přitom situace, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Rozšířený senát ovšem doplnil, že přijatý výklad vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé.

[10] Nepřípustnost stížních námitek směřujících do výroku o zastavení řízení tedy v souladu se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami brojícími proti výroku o nákladech řízení. I v této části proto bylo třeba kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Vedle toho soud přihlédl k ustanovení § 10 odst. 3 *in fine* zákona o soudních poplatcích, podle něhož platí, že *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*. Podle odst. 5 téhož ustanovení *postupuje soud v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé*. Podle § 10a odst.

1 téhož zákona pak platí, že *v případech, kdy je soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatku, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl*. S ohledem na skutečnost, že v daném případě byl návrh odmítnut ještě před tím, než se soud začal meritorně zabývat věcí samou, rozhodl soud také o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobce ve výši 5.000 Kč za kasační stížnost, a to k rukám jeho zástupce. K tomu byla stanovena lhůta v délce trvání 30 dnů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu